

יצחק ארד מספר על חייו כפרטיזן

אני זוכר רגעים של פחד... כשסכנת המוות מלווה אותי בכל רגע. היינו יוצאים כחוליה של חמישה איש מהיער, כשבידינו מטעני חבלה עם חומר נפץ במשקל של 12 ק"ג כל מטען. לילה אחד עשינו דרך ארוכה עד שהגענו למסילת הברזל וילנה-דווינסק-לנינגראד. שם התכוונו להטמין כמה מטענים ולפוצץ את רכבות המשא הגרמניות ולשבש כליל את הקו החשוב הזה... בלילה היינו רצים וביום מתחבאים בהסוואה ללא נוע... אני זוכר שבלילה אחד, תוך כדי ההטמנה, שמעתי את הנקישות המתכתיות של מגפי הפטרול הגרמני על המסילות. לא הספקתי להניח את המוקש, וכשהוא בידיי זינקתי למדרון הסמוך והתחבאתי יחד עם חברי לחולייה. עצרנו את נשימתנו כי היה לנו ברור שהפטרול יחשוף את המטען ואותנו, אך דבר לא קרה. מייד אחרי שחלף המשכתי במלאכת ההטמנה. כעבור כמה שעות נשמעו קולות פיצוץ אדירים.

יצחק ארד, **פרשת חיים** (משרד הבטחון, ספריית תרמיל, 1975)

בתוך תמר לובושינסקי-קטקו, **הלוחם היהודי במלחמת העולם השנייה** (הוצאת שריון, 2005), ע' 178